

Ο Ηγούμενος Εφραίμ σε Μοναχική Σύναξη της Ι.Μ. Βεροίας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Εφραίμ Βατοπαιδινός](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Την Δευτέρα 2 Ιανουαρίου το απόγευμα πραγματοποιήθηκε σύναξη ιερομονάχων, μοναχών και μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά στην Βέροια.

Στο καθολικό της Ιεράς Μονής έψαλλαν επίκαιρους ύμνους οι αδελφότητες από την Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού, Ιεράς Μονής Αγίων Πάντων Παλατιτσίων και Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας.

Στην σύναξη, που παρουσίασε ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως αρχιμ. Αθηναγόρας Μπίρδας, χαιρετισμό απηύθηνε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων, ενώ κύριος ομιλητής ήταν ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μ. Μονής Βατοπαιδίου αρχιμ. κ. Εφραίμ ο οποίος ανέπτυξε το θέμα: «η διακονία των ανθρώπων στο κόσμο και τα μοναχικά καθήκοντα».

Μετά το πέρας των ομιλιών ακολούθησε στο αρχονταρίκι της Ιεράς Μονής η κοπή της Βασιλόπιτας.

Χαιρετισμός του σεβσμιωτάτου στη μοναχική σύναξη.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου χρόνου μᾶς δίνει καί φέτος μία εὐλογημένη εὐκαιρία συνάξεως ὄλων τῶν μοναχῶν καί τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεώς μας ὑπὸ τῆ φιλόξενη καί στοργικὴ σκέπη τῆς Μητέρας καί προστάτιδος τῶν μοναζόντων, τῆς

Παναγίας μας, έδω στην Ίερά Μονή τής Παναγίας Δοβρά.

Καί εἶναι μία ιδιαίτερα εὐλογημένη συγκυρία γιά δύο λόγους, ἀφενός γιατί ἡ ἀρχή τοῦ χρόνου προσφέρει πάντοτε μία καλή εὐκαιρία περισυλλογῆς, αὐτοεξετάσεως καί ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῶν στόχων μας καί τῶν πράξεών μας, καί ἀφετέρου γιατί ἡ Ἐκκλησία μας σηματοδοτεῖ τήν πορεία μας στόν νέο χρόνο μέ δύο μεγάλες ἀσκητικές μορφές, τῶν ὁποίων τή μνήμη ἐορτάσαμε χθές καί σήμερα, τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Βασιλείου τοῦ οὐρανοφάντορος, καί τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ.

Οἱ δύο αὐτοί ἅγιοι καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο βίωσαν τή μοναχική ζωή καί πολιτεία, καθώς καί οἱ δύο ἔζησαν ἀσκητικά, σέ ἐρημητήρια ἀπόκοσμα, ἀλλά συγχρόνως διακόνησαν καί τούς ἀνθρώπους, ὁ μέν Μέγας Βασίλειος ὡς ἱεράρχης καί ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας, ὁ δέ ἅγιος Σεραφεῖμ ὡς πνευματικός καί ὡς ὁδηγός στήν ἐν Χριστῷ ζωή πολλῶν ἀνθρώπων, τούς ὁποίους θεράπευε καί ψυχικά καί σωματικά, μᾶς δίνουν τήν ἀφορμή γιά τό θέμα τῆς σημερινῆς μοναχικῆς μας συνάξεως τό ὁποῖο ἀφορᾷ τή στάση τοῦ μοναχοῦ πού διακονεῖ στόν κόσμο ἢ ἐξυπηρετεῖ τίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων στή Μονή καί πῶς αὐτός μπορεῖ νά συνδυάζει τή μοναχική ζωή μέ τή διακονία στόν κόσμο καί τήν ἐπαφή μέ τούς ἀνθρώπους.

Μοναχική ζωή καί συνάφεια μέ τόν κόσμο εἶναι στή βάση δύο ἀντίθετες ἔννοιες, ἐφόσον ὁ μοναχός ἀφοσιώνεται στόν Θεό, ἐγκαταλείποντας τόν κόσμο καί ὅ,τι τόν συνδέει μέ αὐτόν.

Μέ τόν ἀπόλυτο αὐτό καί καθαρό τρόπο ἔζησαν τή ζωή τους πολλοί μοναχοί καί ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅμως ἡ φυγή ἀπό τόν κόσμο καί ἡ ξενιτεία, στίς ὁποῖες ἀναφέρονται καί τίς ὁποῖες συστήνουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς βάση καί θεμέλιο τῆς μοναχικῆς πολιτείας, δέν νοοῦνται μόνο τοπικά καί γεωγραφικά, ἀλλά καί πνευματικά. Φυγή ἀπό τόν κόσμο δέν σημαίνει ἀπομακρύνομαι ἀπό τήν πόλη ἢ τό χωριό καί ζῶ στήν ἔρημο, ἀλλά ζῶ τήν ἔρημο μέσα στήν ψυχή μου.

Ἐγκαταλείπω τόν κόσμο καί ζῶ γιά τόν Χριστό, σημαίνει ἀδειάζω τόν ἑαυτό μου ἀπό τόν κόσμο καί ἐνθρονίζω τόν Χριστό, ὅπουδήποτε καί ἐάν ζῶ. Γι' αὐτό καί οἱ πατέρες λέγουν ὅτι δέν εἶναι ὁ τόπος πού σέ κάνει μοναχό ἀλλά ὁ τρόπος.

Αὐτό βεβαίως δέν σημαίνει ὅτι θά ἐγκαταλείψουμε τόν τόπο, θά ἐγκαταλείψουμε, δηλαδή, τά μοναστήρια καί θά ζοῦμε στόν κόσμο, πιστεύοντας ὅτι ζοῦμε τή μοναχική ζωή μέσα μας.

Ὁ τόπος καί ἡ μόνωση πού αὐτός μᾶς προσφέρει, μᾶς προστατεύουν ἀπό τούς

περισπασμούς και τούς πειρασμούς του κόσμου και μᾶς βοηθοῦν νά ἐπικεντρωθοῦμε στό πρόσωπο του Χριστοῦ, στόν ὁποῖο ἀφιερῶσαμε τή ζωή μας και τήν ὑπαρξή μας, και στήν ἄσκηση και τήν πνευματική μας καλλιέργεια.

Γι' αὐτό και ὁ μοναχός δέν ἐπιδιώκει και δέν πρέπει νά ἐπιδιώκει μέ δική του πρωτοβουλία τήν ἐπαφή μέ τόν κόσμο, χωρίς ὅμως νά ἐπαναπαύεται στήν ἰδέα ὅτι, ἐάν δέν ἔχει ἐπαφή μέ τόν κόσμο, ἐάν κλείνεται στούς τοίχους τῆς Μονῆς του, ἀγιάζεται και σώζεται αὐτομάτως.

Αὐτό ἀποδεικνύουν και οἱ λόγοι του Μεγάλου Βασιλείου στήν ἐπιστολή του πρός τόν ἐπίσκοπο Σεβαστείας Εὐστάθιο, ὁ ὁποῖος τόν εἶχε ρωτήσει σχετικά μέ τή μοναχική ζωή στό ἀσκητήριο του Πόντου, ὅπου βρισκόταν. Γράφει, λοιπόν, ὁ Μέγας Βασίλειος: «Ἐγώ ἅ μὲν ποιῶ αὐτός ἐπί τῆς ἐσχατιᾶς ταύτης, νυκτός και ἡμέρας, γράφειν αἰσχύνομαι. Κατέλιπον μὲν γάρ τὰς ἐν ἄστει διατριβάς, ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμάς, ἐμαυτὸν δέ οὕτω ἀπολιπεῖν ἡδυνήθην».

Ντρέπομαι, γράφει ὁ ἱερός πατήρ, νά πῶ τί κάνω ἡμέρα και νύχτα στήν ἐρημιά αὐτή. Γιατί παρότι ἐγκατέλειψα τή ζωή τῆς πόλεως και τίς ἀπασχολήσεις της, ὡς ἀφορμή χιλιάδων κακῶν, δέν μπόρεσα ἀκόμη νά ἐγκαταλείψω τόν ἑαυτό μου.

Ἡ ἐγκατάλειψη του ἑαυτοῦ μας και του κόσμου εἶναι, λοιπόν, τό ζητούμενο, εἴτε ζοῦμε ἀποκλειστικά μέσα στό μοναστήρι, εἴτε ἐρχόμαστε σέ ἐπαφή μέ τούς ἀνθρώπους εἴτε διακονοῦμε στόν κόσμο ὡς ἄγαμοι κληρικοί, και αὐτό θά πρέπει νά προσπαθοῦμε νά ἐπιτύχουμε πάση θυσία, ὅπως και ἂν ζοῦμε.

Τή δυνατότητα αὐτοῦ του συνδυασμοῦ ἀποδεικνύει και τό αἶτημα τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς του Κυρίου, λίγο πρὶν ἀπό τό πάθος του, γιά τούς μαθητές του. «Οὐχ ἐρωτῶ σε ἵνα ἄρης αὐτούς ἀπό του κόσμου ἀλλ' ἵνα τηρήσης αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου». Δέν σοῦ ζητῶ, λέει ὁ Χριστός, πρός τόν Θεό-Πατέρα του, νά βγάλεις τούς μαθητές μου ἔξω ἀπό τόν κόσμο, ἀλλά νά τούς διατηρήσεις μέσα στήν ἀλήθειά σου.

Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι μποροῦμε νά ζήσουμε τήν ἐν Χριστῷ ζωή, μποροῦμε νά ζήσουμε τή μοναχική πολιτεία, ἀφοῦ ὡς μοναχοί ζοῦσαν και οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι και μαθητές του Κυρίου, ἔχοντας ἐπαφή και μέ τόν κόσμο, ἀλλά ὑπό μία προϋπόθεση, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι θά διατηρούμεθα μέσα στήν ἀλήθεια, μέσα στόν Χριστό και ὅτι δέν θά ἐπηρεαζόμαστε και δέν θά συσχηματιζόμαστε μέ τόν κόσμο, ἀλλά θά ζοῦμε μέ τή χάρη του Θεοῦ τήν ἀλήθεια τῆς μοναχικῆς μας ἀφιερῶσεως ὅτιδήποτε και ἐάν κάνουμε.

Ἡ διακονία στόν κόσμο ἢ ἡ διακονία τῶν ἀνθρώπων μέσα στή Μονή μας μπορεῖ νά ἀπαιτεῖ μεγαλύτερη προσπάθεια και μεγαλύτερο ἀγῶνα ἀπό ἐμᾶς, ἀλλά εἶναι

έφικτή, όταν γίνεται ως διακονία υπακοής και όχι ως προσωπική ή έγωιστική επιλογή, όταν γίνεται με τή χάρη του Θεού, ο οποίος μάς διατηρεί, έφόσον αγωνιζόμαστε και έμεϊς, έν τή άληθεία του.

Έτσι ή διακονία μας αύτή γίνεται ώφέλιμη για τούς άνθρώπους, γιατί τούς μεταφέρει τήν έμπειρία τής άσκήσεως και τό βίωμα τής μοναχικής ζωής και έκκεντρίζει και τή δική τους πνευματική ζωή και άσκηση με τήν παράδοση τής μοναχικής ζωής.

Άσφαλώς χρειάζεται μεγάλη προσοχή από τήν πλευρά μας, ώστε νά μήν είμαστε έμεϊς αύτοί πού θά έπηρεασθοϋμε από τή ζωή του κόσμου αντί νά έπηρεάσουμε έμεϊς τή ζωή του. Διότι άρκετές φορές έλλοχεύει ο κίνδυνος νά παρασυρθοϋμε, νά έκκοσμικευθοϋμε έμεϊς, νά συνηθίσουμε τίς συναναστροφές με τούς άνθρώπους, και ένώ ξεκινούμε από άγαθά κίνητρα και από τήν καλή διάθεση νά τούς βοηθήσουμε πνευματικά, στή συνέχεια οικειοποιούμεθα τίς συνήθειες και τίς πρακτικές τής ζωής τους, αναπαυόμαστε σ' αύτές, ίκανοποιούμεθα βλέποντας τήν άποδοχή πού άπολαμβάνουμε από τούς άνθρώπους και παρεκκλίνουμε από τίς άρχές τής μοναχικής ζωής και από τίς ύποσχέσεις πού δώσαμε ένώπιον του Θεού, και έτσι άποτυγχάνουμε διπλά.

Γιατί πέφτουμε στήν παγίδα και νομίζουμε ότι οί άνθρωποι μάς άποδέχονται και μάς αγαποϋν για τήν πνευματικότητά μας ή για τό σχήμα πού φέρουμε, αλλά αύτό συμβαίνει συχνά γιατί στά πρόσωπά μας δέν βλέπουν πλέον τόν μοναχό ή τόν κληρικό αλλά ένα άνθρωπο όμοιο με αύτούς, ένα άπλό φίλο τους.

Και έτσι δέν ώφελοϋνται, έπειδή δέν βλέπουν σέ μάς τό πρότυπο τής πνευματικής ζωής πού περιμένουν, ίσως μάλιστα μερικοί και σκανδαλίζονται, βλέποντάς μας νά ζοϋμε όπως και οί κοσμικοί, αλλά και οϋτε έμεϊς ώφελούμεθα πνευματικά, καθώς οϋτε τή διακονία μας έπιτελοϋμε όπως πρέπει οϋτε στά μοναχικά μας καθήκοντα είμαστε συνεπεϊς.

Άνάλογοι κίνδυνοι έλλοχεύουν και για τούς μοναχούς και τίς μοναχές πού έχουν αναλάβει στά μοναστήρια τή διακονία τών άνθρώπων. Η έπιθυμία μας νά τούς βοηθήσουμε, νά τούς συμπαρασταθοϋμε, νά άνταποδώσουμε ίσως μερικές φορές τήν άγάπη τών άνθρώπων, δέν θά πρέπει νά μάς όδηγεϊ στήν οικειοποίηση τρόπων και συνηθειών τής κοσμικής ζωής.

Άν οί άνθρωποι περιμένουν κάτι από τούς μοναχούς και τίς μοναχές, αύτό δέν είναι κάτι πού μποροϋν νά βροϋν και στόν κόσμο, αλλά κάτι διαφορετικό, κάτι πνευματικό πού θά τούς στηρίξει, και αύτό μπορεϊ νά είναι ο λόγος, αλλά πολύ περισσότερο είναι αύτό πού άποπνέει και μεταδίδει ή στάση μας και ή άναστροφή

μας ως μοναχών. Καί γι' αυτό χρειάζεται πολλή προσοχή.

Βέβαια, όπως είπα και στην αρχή ή αποστασιοποίησή μας από τον κόσμο και τους ανθρώπους, ή παντελής έλλειψη έπαφής με τους ανθρώπους, δεν είναι ή λύση, διότι τον κόσμο τον φέρουμε μέσα μας ή μάς τον φέρνουν και τά σύγχρονα μέσα τής τεχνολογίας και τής επικοινωνίας, πού πολλοί και από τους μοναχούς και τίς μοναχές σήμερα χρησιμοποιούν.

Και έτσι μπορεί να μην έχουμε σωματική ή αισθητή έπαφή με τον κόσμο και τους ανθρώπους, και να παραμένουμε κλεισμένοι στό μοναστήρι μας ή στό κελί μας, αλλά να έχουμε έπαφή μέσω του διαδικτύου ή των μέσω κοινωνικής δικτύωσης, και να είμαστε πίο πολύ μέσα στόν κόσμο από τους αδελφούς πού διακονούν σ' αυτό, έχοντας συγχρόνως τήν ψευδαίσθηση ότι ζοῦμε τή γνήσια μοναχική ζωή.

Πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε όλα αυτά τά θέματα, ώστε να συνδυάσουμε και τή διακονία στόν κόσμο και τή διακονία των ανθρώπων αλλά και τή μοναχική μας ζωή και τά μοναχικά μας καθήκοντα, θά έχουμε τήν εύκαιρία να ακούσουμε απόψε από τον καθηγούμενο τής Ίερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου, πανοσιολογιώτατο αρχιμανδρίτη π. Έφραίμ, πού διαθέτει μεγάλη πνευματική έμπειρία από τή μακροχρόνια πορεία του ως ὑποτακτικός ἁγίων Γερόντων και ἡγούμενος μιᾶς μεγάλης Ἀδελφότητας.

Τόν εύχαριστῶ για τήν ἀγάπη και τήν καλωσύνη του να είναι και πάλι σήμερα κοντά μας και να μιλήσει στους μοναχούς και τίς μοναχές τής Ίερᾶς μας Μητροπόλεως και τον παρακαλῶ να ἔλθει στό βῆμα και να λάβει τον λόγο.

[ΠΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ:](#)

Πηγή: romfea.gr